

ORION

NEPRAVIDELNE VYCHÁDZAJÚCI FANZIN
SF KLUBU ORION NOVÉ ZÁMKY

Č. 52

Ondrej TREPÁČ – STRATENÍ (dokončenie)

K lodi dorazili za súmraku, zjedli skromnú večeru z lodných zásob a uložili sa spať. Potrebovali si oddýchnuť pred ďalším bojom. Kapitán rozostavil okolo tábora početné stráže, ale noc prebehla bez incidentov. Nikto z domorodcov sa neukázal, len pár zvierat sa zatúlalo bližšie prilákaných čudnými pachmi, ktoré prinášal vietor od mora. Ohne ich však rýchlo odstrašili.

Ráno si Irhan a jeho muži pripravili potrebné veci, skontrolovali zbrane a vydali sa na pochod. Partis nakreslil približnú mapku ostrova a Irhan rozhodol, že sa vydajú po pobreží smerom na východ, obídu jeden kopec a po niekoľkomíľovom pochode na juh sa dostanú k jazeru od severovýchodu. Bolo to síce oveľa dlhšie, ale tentoraz sa neponáhľali. Do cieľa im stačilo dôjsť za súmraku.

Pochod bol pomerne nenáročný, pobrežie ostrova tvorili prevažne ploché pláže, len z času na čas prerušované útesmi. Tie však neboli vážnou prekážkou. Najhoršie to bolo na úpätí kopca, ktorý zasahoval takmer až do mora. Tam sa museli prešplhať po dosť strmom svahu, ale prekonal ho rýchlo a potom znovu postupovali po jemnom piesku. Po pár míľach však odbočili a znovu sa vnorili do hustej džungle.

K jazeru, presnejšie k jeho juhovýchodnému koncu dorazili neskoro popoludní. Prekrižovali pritom cestu do vnútrozemia ostrova, o ktorej hovoril Partis. Skutočne boli na nej jasne viditeľné stopy nejakého voza a to pomerne čerstvé. Ukryli sa v poraste, zjedli nejaké jedlo zo zásob, čo mali so sebou a začali sa pripravovať na nočnú plavbu. Arasan vybral z torby malú amforu s ľanovým olejom a vrečko s čiernym popolom. Obe dôkladne premiešal, čím vznikla tmavá lepkavá hmota, ktorou sa všetci ponatierali od hlavy po päty, takže vyzerali ako černosi z Kardasie.

Počkali kým sa celkom zotmie a potom dal Irhan povel nasadiť si šatky s Nočným pohľadom. Previazal si šatkou oči ale vzápätí si ju strhol a hrubo zaklial. Nevidel cez ňu vôbec nič! A ostatní tak isto.

„Tak toto ma už poriadne serie!“ – vyhlásil Atoris a hodil šatku o zem.

„Aj mňa, ale začínam prichádzať na to, prečo tomu tak je.“

„A prečo teda?“

„Keby si chodil na tie Melanthiove prednášky o mágii, prišiel by si na to sám. Vždy som plukovníkovi hovoril, že by mali byť povinné pre každého.“

„No tak nás pouč, pán gwerf!“

Irhan sa na Atorisa zaškaredil, ale vedel, že priateľ to myslí žartom. Skutočne bol gwerf, jeho matka bola čarodejnica, a každý to o ňom vedel. Preto mal k mágii oveľa bližšie ako ostatní. A keď čarodejník Melanthius oznámil, že chce pre členov oddielu urobiť niekoľko prednášok o základoch mágie, prihlásil sa ako prvý a absolvoval ich všetky.

„Všimli ste si, že tu nefunguje nič, čo je na báze mágie. Nefunguje opálový zvon, nepôsobia magické liečivé odvary a mastičky, čo nám dáva Ayanthé, magický približovač sa zmenil na bezcenný kus kovu, telekinetická strela sa len neškodne odráža a šatky s Nočným pohľadom sú zbytočné kusy handier. To môže mať len jedinú príčinu – sme v oblasti pod Ochranou!“

„Diabolská zóna!“ – vyhrklo z Partisa.

„Presne! Aj tak ich ľudia volajú. Je ich na planéte niekoľko, ale ľudia sa im radšej z diaľky vyhýbajú, preto sa o nich vie len málo a nie sú ani zmapované.“

„Čo vlastne tvorí tú Ochranu?“

„Hovorí sa tomu Zdroj. Ale čo to presne je, ako to vyzerá, to nik netuší, pretože ešte nikto taký Zdroj nevidel. A nikto nevie ani to, ako sa sem tie Zdroje dostávajú.“

„No, tak toho ozaj veľa nevedia...páni mágovia!“

„Nikto nie je vševedúci!“

„Dobre, nechajme to, my to aj tak nezmeníme. Teraz rozmýšľajme, ako sa dostaneme do toho baráku.“

Irhan sa zahľad na vzdialenú stavbu.

„Je tam svetlo! Slabé, ale je. Vychádza priamo z tej kupoly. Poplávame priamo k nemu. Povedie nás ako maják. Ideme!“

Ponorili sa do príjemne vlažnej vody jazera a splynuli s hladinou. Plávali pomaly aby nevydávali príliš hlasné zvuky a zároveň sa veľmi neunavili. Každý tlačil pred sebou korkovú dosku, na ktorej mal položený vak so zbraňami a kotúč tenkého, ale pevného lodného lana. Náklad zároveň slúžil aj ako ochrana pred prípadným ostreľovaním.

K brehu sa dostali asi po hodine plávania. Vyliezli na breh a načúvali. Nikde nijaký zvuk. Vytiahli na breh aj svoj náklad a potichu ho rozbali. Rýchlymi, dokonale nacvičenými pohybmi si pripli zbrane na miesta, rozťahli láná a o chvíľu sa prvá kotvica zasekla v otvore na vrchole kupoly. Arasan sa rýchlo vyšplhal až hore a opatrne nazrel do otvoru. Uvidel pomerne rozľahlú miestnosť kruhového tvaru ale nič sa v nej nehýbalo. Dal tichý signál a vzduchom zasvišťali ďalšie láná. O chvíľu boli hore všetci desiaty a mlčky hľadeli do rozľahlej sály pod sebou.

„Je tam až podozrivo ticho!“ – šepol Partis. - ! Môže to byť pasca?“

„Ak je to pasca, dozviem sa to prvý!“ – odvetil mu Irhan, stiahol svoje lano, prehodil ho cez otvor a spustil sa po ňom dolu. Ocitol sa v dosť veľkej kruhovej sieni osvetlenej množstvom fakiel. Netušil načo môže slúžiť, bola totiž celkom prázdna, nebol tu nijaký nábytok ani ozdoby či maľby na stenách. A neboli tam ani nijakí ľudia.

Tých zbadal až po chvíli kus pred sebou, ale boli mu otočení chrbtom. Rýchlo sa zorientoval a usúdil, že všetci sú sústredení na hlavný vchod, odkiaľ logicky očakávajú útok. Vtom sa jeden z nich nečakane otočil a zbadal kus za sebou na čiero pomalovaného muža s mečom v ruke. Zdesene vykrikoval čím upozornil aj ostatných. Ani Irhan však nestál len tak, hvizdol signál a o niekoľko sekúnd mal pri sebe svoju celú svoju *svorku*.

Rozostavili sa po miestnosti a čakali na útok. Nečakali dlho, Služobníci, ktorých bolo asi tak dvadsať, sa na nich s hrdelnými výkrikmi vrhli, najprv hodili svoje oštepky, ale Krvaví psi sa im mrštne vyhli. Preto rýchlo v behu vytasili meče a zaútočili muž proti mužovi.

Boj bol krátky a krutý, Služobníci boli evidentne šermiarski samoukovia, neovládali finesy a obraty, ako vycvičení vojaci a nemali veľa šancí, hoci aj boli v dvojnásobnej presile. Väčšina z nich podľahla hneď v prvých okamihoch bitky, len dvaja či traja sa odpútali a pokúsili sa o útek. Medzi nimi zazrel Irhan aj vodcu.

„Toho starého chcem živého!“ – zvolal a dvaja muži sa za ním vydali. Ďaleko našťastie nedobehol. Dostihli ho po pár siahach. Zvyšní Služobníci tiež ďaleko nedobehli, vrhacie nože ich zasiahli skôr, ako sa dostali ku vchodu.

„Všetko prehľadať!“ – zavelil znovu poručík a muži sa rozbehli po budove. Vracat sa začali veľmi rýchlo a skoro všetci hlásili „čisté!“

Vtom však z pravej strany začuli hlasné kroky a ženský krik. Zdúpneli a prekvapene hľadeli na nepeknú scénu. Jeden zo Služobníkov viedol pred sebou mladú ženu, evidentne Imadijčanku a evidentne tehotnú. Ostrý bronzový nôž jej opieral čepeľou o hrdlo a krčil sa za ňou tak, aby z neho bolo vidieť čo najmenej.

„Pustite ma, lebo ju podrežem!“ – kričal a bolo jasné, že to myslí celkom vážne. Žena len bolestne stonala, držal ju okolo krku pevne, nemala šancu vytrhnúť sa mu.

„Odhoďte zbrane a otvorte hlavný vchod! Rýchlo!“

„Neblázni, človeče! Tu nemáš kam ujsť! Nemáš sa kam ukryť. Ak sa ti aj podarí opustiť budovu, čoskoro si ťa aj tak nájdeme. Pust' tú ženu! Nič tým nedosiahneš!“ –

volal na neho Irhan, ale muž ho nepočúval. Pomaly aj so ženou cúval k východu z veľkej sály.

„Tak bude to!? Meče nahádzte tam ku stene! A nikto sa ani nepoh...“

Zrazu sa uprostred slova zasekol, vytreštil oči, pustil ženu i nôž a pomaly sa zosunul na podlahu. Z temena hlavy mu trčal krátky vrhací nôž. Irhan prekvapene pozrel smerom odkiaľ zbraň priletela a zbadal tam Partisa. Ten iba spokojne mykol plecom.

Žena sa zmätene poobzerala po neznámych bojovníkoch. Aj Irhan si ju lepšie prezrel. Určite nemala ani tridsať a bola veľmi pekná. Vysoká, štíhla hnedovláska s veľkými, vyľakanými zelenými očami a jemnou olivovou pleťou. Typická Imadijčanka. Ani tehotenské bruško nerušilo jej skoro exotickú krásu.

„Kto... kto ste?“ – opýtala sa a v hlase sa jej miešali radosť s rešpektom.

„Som poručík Irhan z oddielu Krvavých psov a toto...“ – vojaka prerušil zdesený výkrik. Mladá žena vytreštila svoje krásne zelené oči a začala cúvať, aby sa čo najrýchlejšie dostala z jeho dosahu. Zakopla pritom o mŕtvolu muža, ktorý ju len pred chvíľkou držal ako rukojemníčku a nebyť Partisa, ktorý ju rýchlo zachytil, bola by spadla. Zúfalo sa mu vytrhla, ale vzápätí si uvedomila, že nemá kam ujsť, polonahí muži pomalovaní čiernou farbou stáli všade okolo. Dvaja z nich niesli bezvedomého vodcu. Bezmocne spustila ruky a hrdó sa pozrela na Irhana.

„Dobre! Asi bude najlepšie, ak ma rovno zabijete! Aspoň neprivediem na svet toho parchanta...“

„Prečo by sme vás zabíjali?“

„Akože prečo? Vy to predsa robíte tak radi! Nemyslíte si, poručík, ja dobre viem, čo sa dialo v Imadiji...kedysi, keď vaše vojská vtrhli do našej krajiny. Krvaví psi išli vždy vpredu! Banda tých najohavnejších a najbezohľadnejších hrdlorezov. Ťažko niekto zráta, koľko bezbranných civilistov, pozabíjali!“

Irhan dobre vedel, o čom tá žena hovorí, Sarandib im nie raz rozprával o nasadení v Imadiji a vôbec na to nebol hrdý.

„Aj ja viem, čo sa dialo v Imadiji – z rozprávania! Nebol som vtedy ešte na svete a vy určite tiež nie. Ale viem aj to, že vaše kniežatá nechali rovnako bezohľadne povraždiť bezbranných kanuuských kupcov a námorníkov. Aj oni boli len civilisti, mali doma svoje rodiny. A pritom neurobili nič zlé, len chceli obchodovať. Na to ste akosi pozabudli, krásna pani...“

„Volám sa Evrya! Evrya Scadanis! A nie som pani!“

„...každá minca má dve strany, aj tá imadijská. A pozabudli ste ešte na niečo...“

„Na čo?“

„Že doba sa odvtedy dosť zmenila. Aj naša taktika. My tehotným ženám neubližujeme. Áno, sme vycvičení zabíjať, ale robíme to, len keď musíme.“

„Čo s nami urobíte?“

„Prečo s vami? Ste snáď kráľovná Imadije, že si mykáte?“

„Nie, ale... je nás tam dolu viac...“

Tentoraz netajil svoje prekvapenie Irhan. Ženinó zjavenie sa spôsobilo, že všetci jeho muži venovali pozornosť len jej a nikoho akosi nenapadlo zistiť, odkiaľ ju vlastne ten Služobník dovliekol.

„Veďte nás!“

Žena sa otočila a vydala sa smerom do tmavej bočnej chodby, ktorú si doteraz nikto nevšimol. Hneď za rohom začínali schody do podzemia. Zišli po nich a ocitli sa vo veľkej miestnosti sporo osvetlenej fakľami. Časť z nej bola oddelená hrubou mrežou, za ktorou zbadali ešte ďalšie tri tehotné Imadijčanky. Irhan potriasol mrežou, ale bola pevne zamknutá. Partis okamžite pochopil, že posledný tu dolu bol

muž, ktoré skolil vrhacím nožom, rozbehol sa hore a o chvíľku sa vrátil s veľkým bronzovým kľúčom.

Vyviedli vyľakané ženy hore do hlavnej sály.

„Ako ste sa sem dostali?“ – opýtal sa Irhan Evrye. Jediná zo žien sa už ako-tak upokojila. Ostatné boli ešte vždy príliš vydesené na to, aby boli schopné odpovedať.

„Naša loď stroskotala. Nás a ešte niekoľkých mužov vyhodilo more na breh. Utáborili sme sa a uvažovali, čo urobíme. Čakať pomoc sme príliš nemohli. Na tretí deň nás napadli títo muži.“ – ukázala rukou na mŕtvych služobníkov. – „Neboli sme ozbrojení a nemohli sme sa brániť. Odviedli nás všetkých sem, do tohto domu. Hovorila mu aj Chrám. Uväznili nás tam dolu, ale postupne všetkých mužov odvliekli a už sme ich nikdy nevideli. Až neskôr nám povedali, že ich poslali ako obeť Veľkým.“

„Kto sú, do pekla, tí Veľkí?“

„Neviem! Nikdy nám to neprezradili, ale rada by som to vedela. Jeden z tých mužov bol môj brat...“ – posledné slová jej zanikli v návale plaču. Irhan ju objal a pohladil po vlasoch. Nebránila sa. Po chvíli sa upokojila a pokračovala, ale hlas sa jej stále dosť triasol.

„Nás znásilnili! Mňa tento!“ – ukázala na mŕtvolu. Partis si práve vyťahoval z mužovej lebky svoj vrhací nôž. – „Boli sme tam dolu zavreté ako zvieratá. Slušnejšie sa k nám začali správať až keď zistili, že sme tehotné. Boli sme pre nich dosť vzácne, to viete, ženy sa na lodiach vyskytujú zriedka. Dostávali sme dosť jedla aj vody, ale von sme nesmeli. Je tomu už skoro pol roka. Pol roka sme nevideli denné svetlo. A vy, poručík, ako ste sa sem dostali vy?“

„Podobne! Tiež sme stroskotali, ale my našťastie nie sme bezbranní civilisti. Nenecháme sa tyranizovať od akýchsi Služobníkov. A už vôbec sa nedáme obetovať...! Nebojte sa, dámy, postaráme sa o vás. Nikto vám odteraz ani vlas na hlave neskriví.“

V tom do miestnosti vtrhol Tegmin a v očiach mal zdesenie.

„Irhan! Pod', toto musíš vidieť!“

„Čo si našiel?“

„Neviem! Ale musíte to vidieť!“

Pokynul rukou, aby ho nasledovali. Zaviedol ich do prednej časti Chrámu, do miestnosti, ktorú si dovtedy nikto nevšimol.

„Zbadal som, že fakľa na stene horí, ako keď je v prievane. Preskúmal som stenu a zistil, že je v nej štrbina. Chcel som fakľu vybrať z držiaka, ale nešla. Pomykal som ním a vtom sa mi stena otvorila. Boli to tajné dvere. A za nimi som našiel toto...“ Irhan a ostatní hľadeli na tú vec s neskrývaným úžasom. Bola to jediná vec v celej miestnosti, ale vymykala sa všetkému, čo doteraz za svojho života videli. Kamenný kruh s priemerom asi desať stôp stojaci kdesi uprostred siene, vyplnený modravým svetlom pripomínajúcim vodnú hladinu. Svetlo sa jemne vlnilo a opalizovalo.

„Čo je to?“ – opýtal sa Partis po dlhej chvíli mlčania.

„To...to je Brána!“ – odvetil Irhan a pomaly sa priblížil k modravej hmote. Pocítil akési chvenie, ktoré preniklo celým jeho telom, takže radšej znovu odstúpil. Keď bol asi na tri kroky chvenie prestalo. Opatrne kruh obišiel, ale z druhej strany to vyzeralo presne tak isto.

„Brána? Myslíš...tú Bránu?“

„Presne!“

„Bránu do iného sveta?“

„Mágovia tomu hovoria iná dimenzia. Ale čo to presne znamená neviem. Možno nejaká iná planéta vzdialená nespočet míľ kdesi vo vesmíre.“ – Irhan ukázal na kamenný kruh. – „Vidíte tie znaky dokola kruhu? Podľa toho, čo mi hovoril Melanthius, ich treba v určitom presnom poradí postláčať, a tým sa Brána zavrie. Ale

iba z jednej strany, z druhej sa bude dať znovu otvoriť. Ale dá sa zavrieť aj nadobro – tým že ju niekto zničí. Tam hore,“ – ukázal na vrchol kruhu, kde sa nachádzal jeden samostatný symbol, oveľa väčší ako ostatné. Predstavoval veľmi škaredého, zubatého netvora. – „to je Hlavný znak. Ten treba rozbiť a tým sa zničí celá Brána. Lenže na to treba obrovskú energiu, najlepšie magickú. Bežnými ľudskými prostriedkami je nezničiteľná.“

„Telekinetická strela!“ – vyhrkol Sarguld.

„No, možno, keby fungovala. Lenže sme na území pod Ochranou, a tu nijaká mágia nefunguje.“

„Súvisí nejako táto Brána s tou Ochranou?“

„To neviem, možno aj. Ale viem, kto by nám to mohol povedať. Ten vodca Služobníkov sa už prebral?“

„Myslím, že áno.“

„Tak ho sem dovedte! Je načase sa s ním porozprávať!“

Starec na Irhana zlostne gánil, ale napodiv odpovedal.

„Kto túto Bránu otvoril?“

„Oni! Veľkí!“

„Kto sú to?“

„Neviem, nikdy som ich nevidel. Oni...nie sú to ľudia ako my. Videl som iba ich tiene a počul hlasy...prehovárali ku mne akoby priamo do hlavy.“

„Čo sa stalo s ľuďmi, ktorých ste zajímali na plážach?“

„No, Oni si ich brali. Priviedli sme ich sem, priamo pred Bránu a Oni si ich vzali.“

„Čo s nimi robili? Obetovali ich? Komu?“

„Neviem, niekomu tam u nich, komu veľmi chutí ľudské mäso.“

V tej chvíli Evrya, doteraz stojaca obďaleč, hrozne vykrikla, predrala sa dopredu a jačiac začala do starca zúrivo kopať. Ten sa schúlil na zemi, ale veľa mu to nepomohlo, lebo bol poviazaný. Irhan ju však rýchlo odtiahol a zveril do opatery ostatným ženám.

„Prečo? Prečo ste to robili?“

„Ty nevieš, čo je to strach! Nezažil si ho, bojovník. Nevieš si ho predstaviť. Nemyslím teraz strach zo smrti, alebo niečo podobné. Ten strach, ktorý oni šírili nebol z tohto sveta. Bolo to čosi, čo sa naším rozumom nedá pochopiť. Ty si nevidel ich tiene, nepočul si ich hlasy...“

„Tak prečo ste jednoducho z ostrova neodišli?“

„To sa nedá! Ochrana spôsobuje, že ak sa niekto vydá na more, vždy sa vráti späť na miesto, z ktorého vyplával. Odtiaľto sa nedá uniknúť...Nemali sme inú možnosť, iba im slúžiť, ak sme nechceli aj my skončiť tam za Bránou. Robíme to už stáročia. Žijeme na tomto ostrove už celé generácie a nemôžeme z neho preč. Ja som sa tu narodil, a moji rodičia tiež. V posledných desaťročiach sa však ľudia tejto oblasti oveľa dôkladnejšie vyhýbali. Preto Veľkí urobili to, že Ochrana spôsobuje veľké morské búrky, a tie sem zaháňajú lode. To vaše stroskotanie nebola náhoda. Stroskotalo tu takto už veľa lodí.“

„A čo tieto ženy?“

„Tie? Obyčajné otrokyne! Sú tu len na to, aby nám rodili deti – kým budú vládajú! Potom aj ony skončia pred Bránou...“

„Našťastie neskončia!“

„Darmo ich odtiaľto odvediete, Veľkí si vás nájdu. Tu na ostrove sa pred nimi neschováte.“

„Čo vieš o tej Ochrane?“ – pokračoval Irhan ignorujúc posledné mužove slová. – „Ak dobre chápem vztýčili ju tí tvoji Veľkí, je tak?“

„Áno, oni...“

„Kde je Zdroj?“

„Čo?“

„Vieš dobre, o čom hovorím! Kde je?“

„Aj keby som vám to povedal, nič nedosiahnete. Nedá sa zničiť, čokoľvek živé sa ho dotkne, umrie! Zmení sa na popol!“

„To už nechaj na nás!“

„Nepoviem vám, kde je! Ani keď ma zabijete!“

„Dobre, ak bude treba prehľadáme celý ostrov. A keď nebude tu, tak na niektorom druhom. My máme čas! A teba ...čo by si povedal, keby sme ťa prehodili cez tú Bránu, nech sa o teba postarajú tí tvoji Veľkí?“

Starec záúpel a zúfalo zalomcoval povrazmi. Irhan na neho pohrdavo pozrel. Bolo mu jasné, že brnkol na vodcovu citlivú strunu. Bolo mu však jasné aj to, že bez jeho informácií Zdroj nenájdu. Iba blufoval. Veď ani len netušil, ako taký Zdroj vyzerá. Musel to z toho starca nejako dostať. Mal však pocit, že ani mučenie nepomôže. Potom ho však predsa len niečo napadlo. Všimol si, ako vodca nepokojne behá očami na všetky strany, akoby čosi hľadal. Zavolať si Partisa, odviezol ho nabok a čosi mu šepkal. Potom sa jednoducho pobral von z miestnosti.

„Kam ide?“ – prekvapene sa opýtala Evrya.

„Ide sa prejsť na čerstvý vzduch. A my pôjdeme tiež, je tu dosť dusno.“ – vyhlásil Partis a pokynul mužom, aby starca zdvihli a nasledovali ho.

Prešli celým Chrámom a hlavným vchodom sa dostali von. Svitalo. Irhan stál asi dvadsať krokov od vchodu a pozeral na prichádzajúcich. Oči mal upreté na starca. Atoris a Arasan ho priviedli až k nemu a tam zrazili na kolená.

„Nič ti nepoviem!“ – zvolal vodca.

„Práve si mi povedal všetko! Už viem, kde je ten Zdroj. Tým pádom ťa tu už nepotrebujem.“ – s tým vytasil meč, ale než stačil bodnúť, zastavil ho ženský hlas.

„Niééé!“ – zvolala Evrya a predrala sa dopredu. – „Nie! Prosím!“

Starec na ňu udivene pozrel a v očiach sa mu mihla nádej. Dlhú však netrvala. Mladá žena vzala Irhanovi meč z ruky a otočila sa na Para.

„Ak dovoľíte, ja sama! Mesiace túžim po tejto chvíli. Toto máš za môjho brata!“ – vykrikla takmer nepričetne a celou silou bodla vodcu do podbruška. Na zem dopadla sprška krvi pomiešanej so starcovým močom. Silno mečom mykla a potom ho vytrhla z rany. Muž sa zosul na zem zúfalo kričiac, ale nikto mu neprišiel na pomoc. Život z neho pomaly unikal. Žena utrela čepel do vodcovej brady, podala ho Irhanovi a vrátila sa k svojim družkám.

Partis prekvapene pozrel na svojho veliteľa.

„Môžeš mi to nejako...“

„Samozrejme! Keď ste toho chlapa vyvádžali von, pozorne som ho sledoval. Podvedome sa dvakrát po sebe pozrel tam.“ – ukázal na vrchol vysokého kopca na juhozápadnej strane. Bol to najvyšší vrchol ostrova. – „Ten Zdroj je tam hore! Som si tým istý!“ – s tým pozrel na Para. Zrak mal vydesený a pomaly sa mu kalil, ale predsa len v ňom postrehol záblesk sklamania, čo ho len utvrdilo v presvedčení. – „Ideme sa naň pozrieť!“

„S radosťou!“

„Sarguld! Odveď ženy do tábora, nech sa o ne námorníci postarajú. Potom sa vráť. Počkáme na teba.“

Evrya pristúpila k Irhanovi.

„Poručík, budem úprimná – nemám vás rada a vy mňa asi tiež nie, ale predsa len...dávajte si pozor!“

„To robíme vždy!“

Počkal kým zmiznú v lese a potom zavelil zvyšku *svorky*:

„My zatiaľ odpraceme tie mŕtvoly!“

„Dobre! Kam s nimi?“

„Pozanášame ich do tej kobky, kde väznili ženy. Tam nebudú zavádzať.“ – vtom mu padol zrak na vodcu. Ešte stále žil a nepredstaviteľne trpel. Bol však už príliš slabý na to, aby dokázal vydať nejaký hlas. Len ticho stonal. Irhan pristúpil k nemu. Nemal čas čakať, kým stavec umrie sám. Zdvihol meč a jedinou ranou mu odsekol hlavu.

Vyliezť na kopec nebolo vôbec jednoduché, ale okolo poludnia predsa len stáli všetci na jeho vrchole a hľadeli na vec, ktorá sa síce na Bránu ani trochu nepodobala, ale okamžite im bolo jasné, že nie je z tohto sveta. Guľu takej dokonalej pravidelnosti by nedokázal nijaký človek vyrobiť. Ani taký materiál sa určite nikde na celej planéte nenachádzal. Vyzeralo to ako čierna žula, ale vychádzala z toho nejaká temná žiara, absolútne hladký povrch ihral mnohými odtieňmi sivej a čiernej, občas sa kde-tu vyskytol záblesk jasnej bielej. Ale boli to len také iskričky. Guľa mala priemer asi tak dva a pol stopy a ležala voľne v skalnej priehlbine. Neboli na nej nijaké známky poškodenia či vplyvu živlov, ktorým musela byť za stáročia vystavená.

Irhan sa k nej pomaly priblížil, ale dotknúť sa jej neodvážil. Aj z tejto veci vychádzalo akési chvenie, podobné tomu čo zacítil pred Bránou, ale oveľa slabšie.

„Čo s tým urobíme?“ – opýtal sa Partis.

„Musíme to nejako zničiť!“

Vedľa Irhana sa postavil Arasan s veľkým kusom skaly v ruke. Spýtavo sa pozrel na veliteľa a keď ten prikývol, vrhol kameň z celej sily do gule. Ten sa však len neškodne odrazil bez toho, aby zanechal akýkoľvek znak poškodenia. Z gule však vyšlo hlasné, hnevľivé zadunenie a skala pod nohami sa im zatriasla. Bolo to nečakané, takže viacerí popadali, ale najhoršie bol na tom Tegmin. Stál na okraji vrcholu keď sa skala pod ním prepadla. S výkrikom sa začal šmýkať dolu z brala snažiac sa rukami niečoho zachytiť, ale prsty sa mu len kĺzali po holom kameni. Nohami sa zúfalo snažil nájsť nejakú oporu, ale skala bola hladká.

V poslednom okamihu ho však zachytili čiesi ruky. Pozrel hore a uvidel Atorisa. Křčovito sa chytil jeho predlaktia, ale vzápätí sa ho ujali ďalšie páry rúk a začali ho ťahať hore. O chvíľu už bol zasa na vrchole, otrasený, poškriabaný, ale spokojný. Heslo Krvavých psov stále platilo- pomôž priateľovi a ďalší dvaja pomôžu tebe!

„Si v poriadku?“ – opýtal sa ho Irhan.

„Myslím, že áno! Vďaka, chlapci...!“

„Vyzerá to tak, že s tým budeme mať problém. Pôvodne ma napadlo doniesť páčidlá, vytlačiť tú vec cez okraj vrcholu a zhodiť dolu. Pochybujem však, by ju to nejako poškodilo. A neviem si predstaviť to zemetrasenie, ktoré by sa strhlo pri jej dopade. Ak za jeden malý kameň takto otriasla zemou...možno by to roztrhlo celý ostrov.“

„Ani nevieme, či sa s tým vôbec dá pohnúť.“

„To zistíme!“ – vyhlásil Atoris, vzal kus lana a priviazal sa ním okolo pása. – „Držte ma!“ – s tým sa spustil zo skaly kus dolu, kde rástlo niekoľko nevysokých smrečkov. Mečom jeden z nich odsekol, podal Sarguldovi a potom sa zas vyšplhal hore. Irhan hneď pochopil jeho zámer, osekával vetvy a potom sa holým kmeňom, dlhým asi dve a pol siahly, dotkol gule. V tom sa však z konca papeku zadymilo, prudko sa rozhorel a plameň strašne rýchlo postupoval po celej jeho dĺžke. Irhan s výkrikom pustil drevo v poslednej chvíli, plameň mu takmer ožehol dlane. Celý kmeň sa zmenil na kôpku popola, ktorý vzápätí odvíjal vietor dujúci na vrchole kopca.

„Do pekla!“ – zahrešil Irhan. – „Tá vec sa bráni! A obávam sa, že si s ňou asi tak ľahko neporadíme. Máte nejaký nápad?“

Partis pomaly pristúpil ku guli a zaujato si prezeral ohnivú stopu, ktorá ostala po drevenom páčidle.

„Ako to povedal ten starý bosorák? Čokoľvek živé sa ho dotkne, zmení sa na popol! Drevo je živá hmota, aspoň tak to učia magistri z Akadémie...ale oceľ nie!“ – vyhlásil seržant, rýchlo vytasil meč a skôr ako mu v tom mohol ktokoľvek zabrániť oprel zbraň o guľu. Irhan a ostatní zdesene vykriekli, ale na ich úžas sa nič nestalo. Partis sa oprel silnejšie do rukoväte a potlačil guľu. Pohla sa z miesta bez akéhokoľvek odporu.

„Jéééj, veď to skoro nič neváži! Je celkom ľahučká!“

Irhan ho napodobnil a tiež sa zarazil nad ľahkosťou gule. Dotyk čepele našťastie nevyvolal nijakú odozvu, zrejme bol príliš slabý.

„Tak toto už vyzerá zaujímavejšie. Teraz už len nájsť spôsob, ako ju opatrne dostať dolu.“

„Čo s ňou chceš urobiť?“

„Vrátim ju tam, odkiaľ prišla!“

„Nerozumiem!“

„Prehodím ju cez tú Bránu a potom ju zničím.“

„Ako?“

„Keď bude guľa na druhej strane, Ochrana zmizne a obnoví sa účinok mágie. Použijem telekinetickú strelu. Vpálím ju do toho hlavného znaku na vrchole Brány.“

„Hmm! Ty si mal byť čarodejník! Dobre, porozmýšľajme...“

Irhan vstal a zamyslene sa poobzeral po ostatných členoch svorky. Vtom sa zastavil zrakom na Arasanovi a spokojne sa usmial.

„Už viem, čo urobíme!“

„Čo?“

„Vrátíme sa do tábora a prídeme sem zajtra...aj s námorníkmi. Budeme ich potrebovať.“

Zmontovať lodný žeriav na vrchole hory bola úloha pre kamzíkov, ale keď Irhan kapitánovi vysvetlil, načo ho potrebuje, starý muž to vzal ako výzvu a vyhnal svojich mužov hore na kopec. Niektorí sa síce zdráhali, ale pár štedrých kopancov poníže chrbta ich presvedčilo.

Irhan rozdelil svojich mužov na dve skupiny. Jedna sa znovu vyštverala aj s námorníkmi na kopec, druhá ostala dolu pod útesom.

Pred guľu rozprestrel veľký kus rybárskej siete. To bol práve ten nápad, ktorý dostal Irhan, keď zbadal Arasana. Jeho priateľ mal na sebe vestu z jemných bavlnených povrázok. Vyzerala skoro ako rybárska sieť. Potom mečmi guľu posunuli na sieť a opatrne zabalili. Sieť zavesili na hák a začali pomaly spúšťať pomocou žeriava dolu. Museli dávať veľký pozor, aby nenarazila do skaly. Otrás pôdy by zrejme zničil žeriav a celý plán by stroskotal ako loď v uragáne.

Guľa však napokon úspešne dosadla na úpätie kopca, kde už čakal Partis so štyrmi mužmi. Sieť opatrne zvesili z háku, cez horné oká prevliekli dlhé železné tyče a pomaly sa vydali po brehu jazera k Chrámu. Pred vchodom zastali a čakali na Irhana a ostatných. Partis guľu celý čas dôkladne pozoroval, ale nevidel na nej nijaké zmeny. Takéto jemné zaobchádzanie jej asi nevadilo.

Irhan prišiel asi po dvoch hodinách. Spoločne zaniesli guľu do miestnosti s Bránou, kde skupina námorníkov dokončovala výrobu zvláštneho zariadenia, ktoré navrhol sám poručík. Bol to šikmý žľab z troch asi palec hrubých dosiek obitých pásmi medeného plechu, dlhý asi tak štyri siahy. Vyšší koniec bol až takmer pri stene miestnosti, nižší tesne pred Bránou, ktorá si pokojne modro svietila. Spoločne guľu

zdvihli a opatrne ju vytriasli zo siete do žľabu. Irhan tam už vopred vložil kus železa ako zarážku. Guľa sa o ňu jemne oprela.

„Tak! To by sme mali. A teraz všetci opustite Chrám!“

„Irhan! Počkaj!“ – oslovil ho Partis. – „Naozaj to chceš urobiť?“

„Áno! Chcem! Musím!“

„Uvedomuješ si, že ťa to tu môže zabiť?“

„Máš lepší nápad?“

„Nechaj to na iných! Keď zmizne Ochrana, spojíme sa s plukovníkom a vysvetlíme mu, o čo tu ide. Privedie so sebou Melanthia a ten si s tým poradí lepšie ako my.“

„To je pravda, ale môže to trvať celé týždne, kým sa sem dostanú. Tie bytosti sa môžu vrátiť, obnoviť Ochranu a zasa budeme tam, kde sme boli na začiatku. A to nehovorím o tom, že sa skutočne môžeme stať objektom ich pomsty. Nevieme čo sú zač! Ale asi budú na inej úrovni ako my. Ak dokázali otvoriť Bránu a spustiť Ochranu, budú to zrejme tvory ovládajúce nesmierne veľké sily. Doteraz im možno stačil tento ostrov, ale neskôr už nemusí. Čo ak sa rozhodnú zmocniť celej planéty. Pri ich schopnostiach by ani nebolo nemožné. Predstavujú vážnu a reálnu hrozbu. Ak existuje len jediná možnosť, ako ich udržať v ich svete, tak ju musíme využiť. Rozumieš mi?“

„Rozumiem, ale prečo ty? Privediem sem nejakého otroka, nech to urobí on.“

„V živote by som nedal otrokovi do ruky kušu s telekinetickou strelou!“

„To máš pravdu, prepáč.“

„Dobre! A teraz už choďte! Je to rozkaz. Môj posledný rozkaz!“

Muži sa len veľmi neochotne začali hýbať. Ale najprv každý pristúpil k poručíkovi a naposledy ho objal či podal ruku. Niektorým sa v očiach zaleskli slzy. Trvalo dosť dlho, kým sa porozlučovali. Keď už boli takmer vonku, zrazu začuli Irhanov hlas. Volal Partisa. Seržant k nemu pribehol s nádejou v očiach, ale Irhan nemal sa nemienil vzdať svojho zámeru. Iba vybral z vrečka opálový zvon a podal ho Partisovi.

„Tak, odteraz ty velíš *svorke*, seržant! Keď sa obnoví pôsobenie mágie, spoj sa s plukovníkom. Určite sa sem vypraví a nájde vás.“

„Nájde nás! Irhan! Nech sa stane čokoľvek, nenecháme ťa tu!“

Irhan osamel v miestnosti s Bránou. Chvíľu na ňu mlčky hľadel, akoby čakal, že sa sama ozve a niečo mu povie. Ale modré svetlo si len ticho opalizovalo. Napokon sa rozhodol, že nebude zbytočne vyčkávať. Postavil sa vedľa žľabu a pripravil si malú ručnú kušu s telekinetickou strelou. Potom prudkým trhnutím vytiahol zarážku. Guľa sa po medenom plechu rozbehla a čím bola bližšie, tým sa pohybovala rýchlejšie. Štyri siahly síce neboli veľa, ale stačili. Guľa nabrala slušnú rýchlosť a po opustení žľabu v okamihu zmizla v modravom svetle. Irhan sa inštinktívne skrčil, ale nič sa nestalo. Guľa prosto zmizla a preletela kamsi do inej dimenzie, ako tomu hovorili mágovia.

Jediným prudkým úderom zvalil celú konštrukciu žľabu. Nebola stavaná napevno, skôr len tak provizórne, celú ju držalo pokope pár klinčov. S rachotom sa zrútila, Irhan ešte nohou odsunul kusy dosiek nabok aby mu neprekážali, pevne sa rozkročil a namieril na hlavný znak.

Partis a ostatní zo *svorky* vybehli hlavným vchodom, ale nie ďaleko. Zastali zo dvadsať siah od budovy Chrámu, prikrčili sa, zaviazali si šatky s Nočným pohľadom a čakali. Po chvíli začuli buchot, ale nebol to hluk, aký vydáva telekinetická strela pri náraze. Ten prišiel až o niečo neskôr. Celý Chrám sa viditeľne zachvel, začuli rachot padajúcich trosiek, z hlavného vchodu sa vyvalilo mračno prachu. Nečakali, kým

rachot doznie, kým sa usadí prach, okamžite vyrazili vpred. To, že videli cez šatky ako by ich ani nemali bolo jasným znakom toho, že mágia opäť funguje. Napokon, keby nefungovala, nepočuli by ani výbuch magickej strely.

Rýchlo vbehlí dnu a zamierili priamo do miestnosti, kde sa nachádzala Brána. Partis vošiel ako prvý a porozhliadol sa po spúšti, ktorá vnútri panovala. Zbadal zvyšky žľabu, kamene, z ktorých bola Brána postavená sa váľali na všetky strany, časť stropu sa zrútila. Po Bráne nebolo ani stopy.

Irhana zbadal ležať na opačnej strane. Hlavu si inštinktívne prikryl rukami, ale padajúce kamene ho dosť silno zasiahli. Seržant k nemu priskočil a začal ich odhadzovať, Arasan sa k nemu pridala, ostatní odsúvali trosky z cesty, kadiaľ Irhana ponesú. Partis otočil Irhanovo telo horeznačky, priložil mu ucho najprv na ústa a potom na hrud'

„Žije! Dýcha!“ – zvolal radostne, ale vzápätí znovu zvažnel. Irhan bol v bezvedomí, na hlave mal škaredú ranu, telo tiež celé dobité, pravá noha bola evidentne zlomená v holeni.

Zo stropu sa uvoľnili ďalšie kamene a s rachotom dopadli na podlahu len dva kroky od Partisa.

„Rýchlo! Musíme ho vyniesť!“ – zavelil seržant. V okamihu sa pri ňom zjavila sieť, v ktorej priniesli Zdroj, traja muži na ňu položili Irhanovo telo, ďalší traja sa k nim pripojili z druhej strany a rozbehli sa k východu. Tento spôsob prenášania zraneného mali dokonale nacvičený už z námornej pechoty.

Zvyšok stropu sa zrútil vo chvíli, keď posledný opustil miestnosť. Rachot padajúcich kameňov ich poháňal stále rýchlejšie, mračno prachu ich zadúšalo, našťastie oči mali chránené, takže videli celkom dobre.

Vybehli z Chrámu, dostali sa na miesto odkiaľ vyrazili a položili sieť s telom na zem a okamžite začali raneného ošetrovať. Arasan mu opatrne vymýval ranu na hlave, Partis rany na tele a končatinách. Atoris vzal čutoru a do vody naliať trochu magického odvaru, ktorý dostal od Ayanthé. Priložil hrdlo Irhanovi k ústam, ale ten na to nereagoval. Nereagoval na nič.

„Nedýcha!“ – zvolal. Partis nechal rany ranami a znovu priložil ucho na hrudník. Poručíkovo srdce nebilo. Mysľou mu prebehla panika, ale skoro okamžite si spomenul, ako ich to učila gwerfská liečiteľka. Zaklonil Irhanovi hlavu dozadu, otvoril mu ústa a vdýchol mu do nich. Potom ešte niekoľko krát. Arasan mu zatiaľ rytmicky stláčal hrudník v mieste, kde má srdce. Ale nič sa nemenilo, poručík ležal bez života na zemi a členov jeho *svorky* sa začínalo zmocňovať zúfalstvo.

„Dýchaj!“ – zvolal Arasan a v panike udrel Irhana z celej sily do hrude. Vtom sa z vojakovej hrude vydral prudký výdych, zalapal po vzduchu, ale chytil ho dosť rýchlo. Otvoril oči a zmätene sa poobzeral. Uvidel usmiate tváre svojich spolubojovníkov.

„No konečne!“ – zvolal Partis. – „Už sme začali strácať nádej.“

„Ako to tam vnútri vyzerá?“

„No, časť budovy sa zrútila. Po tej Bráne niet ani slychu. Zmizla!“

„To je dobre! Ale musíme ten Chrám zbúrať celý. Nesmie z neho ostať kameň na kameni. Vieš, vhodil som tam tú guľu. Zmizla v Bráne. Čakal som, čo sa stane, ale dosť dlho sa nestalo nič. Ale potom...potom som čosi začul. Prichádzalo to z tej Brány a stále sa to približovalo, silnelo to. Boli to hlasy, Partis! Ja som počul ich hlasy! A vtedy som pochopil, čo mal ten stavec na mysli, keď hovoril o strachu. Aj ja som ho dostal a už nikdy viac nechcem. Nevieš si predstaviť tú hrôzu, ktorá ma premkla. Len posledné zvyšky vôle ma primäli k tomu, aby som vystrelil. Ešte okamih, a načisto prídem o rozum. Zničil som ju, a som rád, že som to urobil! Najradšej by som zničil všetky Brány na celej planéte!“

„Dobre, niečo vymyslíme. Teraz ťa musíme dať do poriadku. Vyzeráš, ako by ťa podupalo stádo koní. V tomto stave sa ani sám nevyčíkaš. Našťastie, mágia už funguje, takže aj magické odvary a mastičky budú účinkovať.“

„Napi sa!“ – Arasan mu znovu priložil čutoru. Irhan sa napil a už po treťom glgu pocítil ako bolesti odchádzajú. Nakoniec sa pokúsil posadiť, ale ešte mu to nešlo.

„Už mi je lepšie!“

„Tiež si myslím. Mrcha zelina nevyhynie.“ – odvetil mu so smiechom Partis a čosi mu vložil do pravej dlane. Irhan sa na to pozrel. Bol to opálový zvon. – „Vitaj späť, veliteľ!“

Irhan priložil palec na malú plôšku na vrchole zvonca a vec sa jemne rozžiarila. Irhanovi to pripadalo ako by po mesiacoch temnoty opäť uvidel slnko. Zvonec jemne zavibroval a ozval sa z neho dobre známy hlas.

„Irhan! Si to ty?“

„Áno, pán plukovník. Je tam niekde pri vás Melanthius?“

„Je. Je tu pri mne.“

„Výborne! Tak nech nás lokalizuje.“

„Práve to robí. Sme na ceste k vám.“

„To sa všetci tešíme. Myslím, že na tomto ostrove sme už pridlho...“

K O N I E C

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

HRIECHY BOHOV

(mesiac jún v SFK ORION)

Skôr ako hovoriť a písať o nerestiach bohov, je nutné položiť si otázku: boli a sú bohovia iba výplodom fantázie pozemšťanov, alebo sa jednalo o bytosti z vesmíru? Podľa môjho názoru bohov si „stvorili“ ľudia iba tu na planéte Zem a pre planétu Zem. V diaľavách vesmíru, ak existuje nejaká civilizácia, pojem BOH nepoznajú. Pritom tvrdím, že dianie na našej planéte v mnohých prípadoch ovplyvňuje niečo neznáme. Nazvať to bohom, energiou, prípadne iným výrazom? Ťažko povedať.

V dávnych dobách sa takýmto problémom nezaoberali. Národy mali a uctievali proste Bohov. A zo staroveku sa viera a slovo (Boh) v nich preniesla až dodnes. Akej úcty sa im dostávalo v rôznych končinách Zeme, často spomína mytológia. Menej sa v nej dozvedáme o nepríjemnostiach a otrasných činoch, ktoré spôsobovali svojim správaním.

Ľuďom dneška je nepochopiteľné, ako mohli pre pár hriešnikov zoslať pohromy (povodne, zemetrasenia) na celú Zem, ničiac pritom aj nevinných. Zo starovekých prameňov sa o tom dozvedáme už od obyvateľov Mezopotámie až po Grékov. Národy, hoci s utrpením a žiaľom, prežili tieto „výstrelky“ bohov. V povestiach sú ale záznamy, že každý trest bol spravodlivý. Ak sa na skutky bohov pozeráme našimi očami, tak v božskej spravodlivosti nájdeme veľké trhliny. Známe „vodu kážu, víno pijú“ platí u nich nadovšetko. Také krvismilstvo – pomer pokrvných príbuzných – je pre nás hriechom. U egyptských a gréckych bohov to bolo normálne. Môžeme si pritom položiť otázku: pre nich to hriech nebol? A zároveň aj zodpovedať: nebol, lebo to sú bohovia a tí môžu všetko, tým sa nič nemôže stať.

A čo keď predsa, kto ich potrestá? Jestvuje vari nejaký SUPERBOH, ktorý posudzuje spravodlivosť božskú, ľudskú a v ortieľoch je neomylný? Odpoveď je asi v nedohľadne.

Na skutočné hriechy bohov z dnešného pozemského právneho hľadiska sa najlepšie pozrieme, ak sa prenesieme do starovekého Grécka, na bájny Olymp, hory, z ktorej vari najslávnejší bohovia riadili život na „modrej planéte“. Nemožno poprieť, že uskutočnili veľa chvályhodných činov, no nemožno obísť ich záporné stránky – čiže hriechy. Asi najznámejší z bohov Zeus, aby získal bohyňu Héro za manželku, znásilnil ju. Neskôr sa podobného činu dopustil po únose pozemšťanky Europé, ktorú uniesol z Fenície na Krétu. Ďalším jeho svetoznáмым skutkom bola noc strávená s thébskou (v Grécku) kráľovnou, ktorá v patričnom čase porodila najväčšieho gréckeho hérao všetkých čias menom Héraklés. Podobných „vystúpení“ nájdeme u Dia samozrejme viac, ako aj u ďalších členov božskej rodiny. Aby všetko nevyznievalo v mojich očiach tak, že iba bohovia mali nekalé chůtky, musím spomenúť aj postavy opačného pohlavia - bohyne, ktoré za mužmi príliš nezaostávali.

Zo všetkých najviac vynikajú činy tej najkrajšej – Afrodity. Jej povestný čarovný pás ju robil neodolateľnou pri milostných radovánkach. Začali po nútenom vydaji za krivajúceho boha Hefaista. V momente, keď zistila, čo si môže dovoliť, ihneď to využila s bohom vojny Áreom. Keď sa Hefaistovi dostalo do uší ako ho Afrodita podvádza, vymyslel lešť. Jedného rána sa s ňou rozlúčil s tým, že odchádza na dlhší čas preč. Predtým ale nachystal loveckú sieť nad posteľ tak, aby tá spadla a zamotala tých, čo tam budú ležať. Akonáhle zostala Afrodita sama už aj zavolala Áreovi. Ten bleskovo dorazil a začali sa oddávať rozkošiam. Keď boli obaja nahí, spadla na nich sieť a zostali v nej uväznení. Posmešky bohov nemali konca. Bohyne však ostali doma, lebo to považovali za neslušné divadlo.

Po tejto príhode by si každý povedal, že dostali naveky príučku. Ale opak bol pravdou. Ich nové stretnutie vyústilo narodením ich syna Erosa – neskoršieho bôžika lásky. Niektorí ale tvrdia, že ho mala s Hermom. S tým si tiež veselo užívala. Z ich spojenia sa narodil obojpohlavný tvor – Hermafroditos. Novým v rade milencov sa stal Dionýzos. Plodom ich lásky bolo ohyzdné dieťa s obrovským pohlavným údom – Priapos.

Milostných výčinov Afrodity s bohmi a pozemšťanmi sa vyskytlo neúrekom. Asi k tomu prispela aj mimoriadne zaujímavá udalosť. Každoročne si kúpeľom obnovovala panenstvo.

Prípady, keď generácie bohov končili pozemskú hriešnu činnosť, dostáva sa do pozornosti Boh židovského a neskôr kresťanského spoločenstva. V biblických „desatoro“ Boh prikazuje ľuďstvu ako sa má správať, aby sa nedopustilo hriechov. Uplynuli stáročia a tesne pred začiatkom nášho letopočtu sa ten istý Boh dopúšťa minimálne dvoch prehreškov z „desatora“. Najväčšiu pozornosť púta narodenie Ježiša Krista – Panne Márii. Mária ešte nebola vydatá, no už bola v požehnanom stave – ako panna. Vstúpil do nej prostredníctvom Boha – Duch svätý. Niektorí, akoby ospravedlňovali Boha, že to bol Duch svätý, s ktorým mala Mária Ježiša. Pritom zas hovoria, že Ježiš je synom božím. Prečo toľko snahy zahladiť hriešne stopy? Či nie je hriechom ospravedlňovať hriechy? Slavo Chren

Americká komédia Noc v múzeu uzavrela klubový polrok, nabitý akciami a bola takým celkom príjemným oddychom. Neoslnila ale ani nenaštvala.

Larry je nezamestnaný muž, ktorý z núdze prijme miesto nočného strážnika v prírodopisnom múzeu. Netuší, že v noci exponáty ožívajú a robia poriadny harmatanec. Môže za to akási čarovná doska zo starého Egypta, ktorá vysiela zvláštnu kliatbu. A tak sa po chodbách prehánajú oživení neardeltálci, kostra Tyranosaura aportuje vlastné kosti, kovboji a Rimania bojujú proti sebe ako liliputání a hlava z Veľkonočného ostrova si pýta žuvačku!!! Larry, ktorý pred nimi zo začiatku len s krikom uteká, postupne príde nielen na to, ako s nimi vychádzať ale aj ako ich kliatby

zbaviť. A príde tiež na to, ako prilákať do stále prázdnejšieho múzea davy návštevníkov.

NOC V MÚZEU (Night at the Museum), USA, 2006, cca 110 min., rež.: Shawn Levy, hl.úl.: Ben Stiller, Carla Gugino, Robin Williams, Dick Van Dyke, Owen Wilson, ... **1/2

...A PRIŠIEL AJ KÚZELNÍK

Na Parcon 2007 v Nitre som sa tešil rok, presnejšie od chvíle, keď bolo na Porade SFK odhlasované, že najvýznamnejší con sa udeje opäť po 10 rokoch na Slovensku, a to vlastne kúsok za novozámockými humnami. Chlapci a dievčatá vedení Peťom Zvalom a Ivanom Alákšom dali dokopy akciu, ktorá sa iste nadhlo zapíše do pamätí účastníkov.

Nitrančania zaistili veľmi dobré miesto conania – Agroinštitút (AI). Slušne vyzerajúca budova neurčiteľného veku vedľa výstaviska Agrokomplex, kúsok za Centrom Nitra. Hotel a kongresové centrum v jednom, niečo ako bratislavská SÚZA ale o čosi menšie. Pre tento účel však plne vyhovujúce. Parcon 07 totiž nebol nejakou masovkou, zúčastnili sa ho síce stovky fanov (cca 500), ale proti tisíckam, ktoré okupovali Comicsalon to bolo skôr čosi komorné. To však nevadilo, hlavné, že prišli tí správni ľudia.

Na Parcon 07 sme sa vybrali v posilnenej zostave. Evka Seková so synom Jarkom, Laco Pšenák, Jožko Hučka a moja maličkosť. Cesta do Nitry prebehla bez ťažkostí, tie nastali až po príchode do AI, kde nás osobne (aj keď len náhodou) privítal Ivan Alákša. Laco totiž nemal ústrižok o zaplatení, platila za neho Eva a pokladníkom to prosto nesedelo. Ale vyriešilo sa to a mohli sme sa ísť ubytovať. Dostali sme návod, ako sa dostať do akéhosi stredoškolského intráku (Jožko sa od nás separoval – mal ubytovanie priamo v AI). Mal byť päť minút chôdze na tej istej ulici. No, možno Jožko Pribilinec by to za tých päť minút stihol olympijským tempom. Nám to trvalo vari štvrt hodinu. Rad na ubytovanie bol pomerne krátky, ale i tak trvalo dosť dlho, kým sme sa dostali do kancelárie, kde sedela jedna „milá pani“, ktorá bola zrejme platená za to, že ľuďom komplikuje a strpčuje život. Po hodnej chvíli vyjednávania sa nám ju nakoniec podarilo presvedčiť, aby dala mňa a Laca na jednu izbu, čo nám v konečnom dôsledku každému ušetrilo stovky korún. „Milá pani“ nás zinkasovala, vypísala papiere, odovzdala kľúče a potom nám s úsmevom oznámila, že výťahy v budove nechodia (údajne nás na to mali upozorniť usporiadatelia conu), čo by bolo akceptovateľné, keby naše izby neboli na siedmom poschodí!!! Potom nám s rovnako milým úsmevom oznámila, že ubytovňa sa o polnoci (!!) zamyká. Laco sa ocitol na pokraji amoku a mne tiež nebolo všetko jedno. Napokon sme to nejako prehltili, vyšľapali tých 7 poschodí a ubytovali sa v dvoch vynovených študentských izbách. No, vyzeralo to obstojne. Plávajúce podlahy, plastové okno, ktoré sa stále zasekávalo, celkom slušný nábytok a sociálky. Z okna pekný výhľad na Zobor a bývalý hotel Nitra. A nepríjemný zápach po murároch, ktorý sme museli poriadne vyvetrať.

Preklínajúc všetkých bohov i prabohov sme sa vrátili do AI a zaradili sa do všeobecného frmolu. Ten sa odohrával hlavne v tzv. Agrocafé, čo bol vlastne bar, kde sa malo čapovať chladené, ktoré sme nutne potrebovali. Teda aj sa čapovalo – Bažant! Ale v tej chvíli sme si nevyberali. Problém bol v tom, že mali málo pollitrákov a stále vláčiť tretinky sa nám čoskoro zunovalo. Kladom tohto posedenia boli stretnutia s priateľmi. Nestíhal som podávať ruky. Za všetkých spomeniem len Ondra Kruga, Mirka Páričku, Peťa Pavelka, Zdenka Zachodila, Jolanku Čermákovú, Heňa Ferianca, Egona Čierneho a ďalších. Sotva sme dopili ohlásil sa nám Jožko, že v chladničke na jeho izbe už netrpezlivo štrngotajú dve fľašky vychladeného šampanského. Zašli sme

teda hore a urobili si malú izbovú párty, ktorá bola zároveň oslavou mojich 47-tych a Lacových 42-hých narodením.

Napojení sme sa začali obzerať, kam by sme zapadli. Miest bolo na výber, akcie sa odohrávali v šiestich miestnostiach súčasne, plus k tomu dve počítačové herne. Najväčšia bola Kongresová sála, kde sme našli Evku a vypočuli si kúsok rozprávania Ivana Al'akšu o desaťročí vydávania časopisu FANTÁZIA. Pohodlne sme sa usadili, lebo hneď nato začal svoj showprogram Nalim Lidochaz pod názvom Conan v Slávii, čím mal na mysli slovanské krajiny. Že sme pritom revali od smiechu asi nemusím pripomínať. Vedeli ste napr. že Komárno založil Conanov brat Conar a pôvodne sa volalo Conarno? Alebo že Kremnica sa pôvodne volala Cromnica, na počesť boha Cromy? No, tak teraz už to viete. Aj Záhoráci majú byť na čo hrdí – Kopanice okolo Myjavu sa pôvodne volali, akože ináč, Conanice.

Nalima som nedopočúval do konca, lebo v Zelenom salóniku (oproti cez chodbu) sa začínala diskusia Gusta Murína a Zusky Stožickej na tému „Zostrojme si ideálnu bytosť“. No, celkom fajn sme si pokekali. Naše názory sa síce v mnohom rozchádzali (napr. v tom, čo je vlastne ideálna bytosť, či aký význam by vôbec malo jej stvorenie), ale po debate sme sa rozchádzali v dobrom.

Na chodbe pred PC herňou ma zrazu pristavil Leo Medek, inak vychytený český autor fantasy kníh. Doslova ma zmrazil tým, že mi poďakoval za recenziu na jeho knihu Polnočný jazdec, ktorú som uverejnil vo fanzine asi tak pred 10 rokmi (!!!). Nevie, kto mu ju dal prečítať, ale utkvela mu v pamäti, lebo to bol jediný pozitívny ohlas na uvedenú knihu. Mne však v tom čase pripadala výnimočná, pretože išlo o fantasy zo slovanského, presnejšie ruského prostredia.

Na chvíľu som ešte zašiel popočúvať rozprávanie Jura Malíčka o dnes fakticky zabudnutom seriáli „Galaxy Quest“, ktorý bol akýmsi predkom Star Treku, ale poslednou vecou, ktorú sme v piatok večer zabsolvovali spoločne a celú bola prednáška Vlada Gálisa o Draculovi. Bolo nás tam len zopár zúfalcov, ale Vladovi sme celkom zdatne sekundovali. Hlavne nám predstavil úplne nový preklad Stokerovej knihy – v pôvodnom, neskrátenom znení. Oproti doterajším prekladom asi 3-krát hrubší!! Popri tom sme pospomínali všetky možné upírske historiky, filmy a knihy. Zašli sme ešte do baru, kde sme na hrôzu zistili, že došlo čapované pivo a teplý fľaškový Corgoň nestojí za nič. Tak sme to radšej uzavreli a pobrali sa na kute.

V sobotu ráno sme si v Hypernove dali celkom obstojné raňajky a posilnení sa vrhli na hlavný programový deň. Naša Orionská partia sa tiež dosť rozrástla. Došli Belko Gottgeisel, Števo Konkol a aj Fero Procházka.

Celé to začalo prednáškou Vlada Bahnu zo skupiny historického šermu, ktorý nám spolu so svojím figurantom Danom predviedli základné údery, seky, rezy a bodnutia používané v bojovom šerme. Zároveň nám vysvetlili, že medzi skutočným bojovým šermom a tzv. scénickým šermom je veľký rozdiel. Skutočné šermiarske súboje obvykle končili dosť rýchlo, po dvoch, troch sekoch či bodnutiach. Scénický šerm (mnohominútové šermiarske sekvencie a lá Traja mušketieri či Prvý rytier) využívaný či už vo filme alebo v umeleckých vystúpeniach je robený na efekt a s originálnym bojovým šermom toho veľa spoločné nemá.

Hneď po šermiaroch sa v tej istej miestnosti začala prednáška Braňa Kovára z Archeologického ústavu SAV v Nitre o Keltoch na Slovensku. Hovoril nie len o pôvode Keltov, ale o ich osídľovaní Európy, ich zvykoch, spoločenskom usporiadaní, vojenstve, náboženstve či remeslách. Bolo to fundované, ale väčšinu z toho som poznal.

Prednáška Pavla Dvořáka sa začala s krátkym omeškaním, ale oplatilo sa na ňu počkať. Pán Dvořák nám opäť so zaujatím sebe vlastným opísal príbehy z histórie starých Slovákov, aj keď je zjavné, že mnohým „národne orientovaným“ ľuďom jeho

názory príliš nerežú. Podľa neho si Slovieni mohli za zánik Veľkej Moravy sami a napokon to s tým pričlenením územia dnešného Slovenska k Uhorsku tiež nebolo až také strašné.

Potom sme sa s Lacom vybrali do jedinej slušnej reštaurácie v budove AI na obed. Ohóó! Chyba! Keby sa konala nejaká súťaž o reštiku s najpomalšou obsluhou, táto by s veľkým prehľadom vyhrala. Od príchodu do vyplatenia účtov uplynula presne hodina a to sa vôbec nedá povedať, že by tam bolo nabité. Pod chvíľou som mal až taký blbý pocit, že tí dvaja čašníci hosťami doslova pohrdajú. A to mali na „výber“ dve sáčkové polievky a štyri (!!!) hlavné jedlá! V reštaurácii 2. cenovej skupiny!!! No, myslím, že u nás v NZ by nezarobili ani na slaná vodu...

Poobedňajší program bol doslova nabitý. Z nepodarenej reštaurácie som letel do Zeleného salónika, kde prednášal Števo Konkol na tému „Cyril a Metod – iný pohľad na ich misiu vo Veľkej Morave“ Nebolo nás tam veľa, ale fajn sme sa hodinku bavili. Štefan naozaj vidí misiu Solúnskych bratov celkom inak – napr. ako úplne zbytočnú. Nepopiera síce význam pokrstenia Slovienov, ale k tomu by došlo tak či tak, vlastne sa toto začalo už dávno pred ich príchodom. Ich hlavný význam spočíval vo vytvorení abecedy a zavedení staroslovienciny ako obradného jazyka. Ale i tak ich úsilie vyšlo nazmar – Slovieni prešli na latinku a liturgickým jazykom sa na dlho stala latinčina.

Nasledujúca akcia, ktorú som šťastie zabsolvoval bola prednáška Raša Webera o prakoreňoch Slovanov. Fundovaná, ale zbytočne rozťahaná a miestami aj nudná. ...nebudem ďalej popisovať. Radšej som sa vrátil do Kongresovej sály. Tam práve končila prednáška Jura Malíčka o Homerovi Simpsonovi. Neviem akým riadením osudu som sa uvelebil v prvom rade, asi preto aby som bol čo najbližšie Ondrovi Neffovi, ktorý mal prednášať o svojej knihe „Rok mého života“, voľnom pokračovaní staršej knihy „Mesač mého života“. Odohráva sa v banskej kolónii Arkádia na Mesiaci a hlavným hrdinom oboch je Čech, baník R.Nedomý. Ondro mal k prednáške aj PC prezentáciu s ilustráciami Martina Zhoufa a keďže som sedel najbližšie požiadal ma, aby som mu robil asistenta. Bola to pre mňa česť a celkom dobre som to aj zvládol.

V sále som potom aj ostal. Dávali film V ako vendetta. Laco ma síce pred týmto novým výplodom kinematografie dôrazne varoval, ale nedal som si povedať. Vcelku by sa dal pokojne nazvať hereckým koncertom Natalie Portmanovej (bola ozaj skvelá), ale film celkovo ozaj za veľa nestál. Nebyť Natálky a jej výkonu bol by to totálny shit. Ako sa mi to na conoch často stáva, oprel som sa pohodlne do sedačky, nohy vyložil na operadlo predom mnou a pokojne zaspal, a to aj napriek neskutočnému rachotu, ktorý sprevádzal záver filmu.

Osviežený krátkym ale výdatným spánkom som opustil kongresovku a vonku našiel kamarátov z klubu. Práve sa zberali na Jožkovu izbu dokončiť izbovú párty z minulého dňa. Tak som sa pridala aby neboli na tie zásoby piva sami. Posedeli sme, pokecali, vymenili si pojmy a dojmy (každý z nás absolvoval niečo iné), ale program na nás nečakal a ak sme chceli zažiť tie najdôležitejšie body, museli sme sa vrátiť do kongresovky. Práve tam končilo stretnutie Parcorán klubu – spoločnosti štyroch páňov, ktorí sa doteraz zúčastnili všetkých Parconov (Ondřej Neff, Zdeněk Rampas, Vlado Ríša a Petr Konupčík). Už čoskoro však uvoľnili pódium, pretože sa tam mala odovzdávať Cena Karla Čapka – vrchol každého Parconu. Tento rok to bola z veľkej časti dámska jazda – v troch zo štyroch literárnych kategórií zvíťazili dámy – Zuska Stožická-Minichová, Lucie Lukačovičová a Anna Šochová. Len jednu Žubrienku dostal muž, Tomáš Petrásek. Zlatú zebra dostal Jan Kovanic, čierneho Mloka za zásluhy si odniesol Ondrej Herec a Ludvíka Tomáš Němec za vydávanie Pevnosti.

Tesne pred zahájením ceremonie za mnou prišiel Ivan Aľakša, vraj aby som si presadol dopredu. Tušil som, že to má niečo spoločné s cenou DRAK, ktorú mal ORION dostať, ale trochu som sa tomu divil. Netuším kde uviazla komunikácia medzi

organizátormi, ale Ivan zjavne netušil, že DRAK sa konať nebude – Šimonovi neposlali z Poľska sošku. No, ale posedel som si blízko fandomovských hviezd a potom sa vrátil na svoje miesto vzadu, aby som mohol z diaľky sledovať fantastickú tombolu. Losovaním sa zapodievali Ivan Aľakša a ...kúzelník! Meno nepoznám, ale bol celkom šikovný a do svojich trikov zapájal aj výhercov. Ale zo dve ceny sa ušli aj Liborovi Hofmeisterovi a tú hlavnú získala Renči Pisklová – kartón červeného vína! Ani ja som však neodišiel celkom naprázdno – v jednu chvíľu sa ku mne zozadu ako správny barbar prikradol Big Shaman CS Zdenko Zachodil a celkom neoficiálne (skoro tajne) mi odovzdal cenu za víťazstvo v súťaži „Ve stopách Conana“: fľašu 12000 rokov starej Old Barachan Brandy.

Čo sa dialo v AI potom neviem, lebo sme sa sprevádzaní nepríjemným studeným vetrom korporatívne odobrali na neďalekú jazdiareň, kde už frčala fantasy show. Tentoraz bola oveľa dlhšia, ako obvykle býva. Však ju spoločne pripravovalo niekoľko skupín nadšencov – skupiny historického šermu Arwen a Vargar, združenie Karpatskí pecúchovia a kapelka historickej hudby Vrbovskej víby. Divadelné predstavenie Na dvore kráľa Sama, ukážky bojových umení, ohňová show, súboje horiacimi fakľami, ktoré boli v tme skutočne efektné. Popri tom sa konala (alebo nekonala??) barbarská hostina! Vystáli sme si skoro hodinovú frontu na kúsok grilovaného kurčťa s oblohou, tromi krajíčkami chleba a pohár piva. No, ako neskorá večera to celkom chutilo, ale nebolo to kde zjesť. Osobne som čakal čosi ako nejaké šiatre s veľkými stolmi a lavicami, kde by sme si mohli sadnúť a zjesť svoje prídely, hoci aj holými rukami ako správni barbari.

To už čas dosť pokročil a naši kamaráti Belko, Štefan a Fero sa začali zberať na odchod. Rozlúčili sme sa, zaželali im šťastnú cestu a vrátili sa do AI. Unavení sme ani nevymýšľali, kam sa pohnúť, zamierili sme priamo do kongresovky, kde začínal film Riddick: Kronika Temna. Na moje veľké zdesenie bol s titulkami (!!!) a navyše sme ho už všetci videli. Tak sme tam v podstate len tak podriemkávali, ale nakoniec sme to vzdali a pobrali sa na intrák. Dal som si sprchu a zaľahol.

V nedeľu sa už toho veľa nedialo. V bufete v Hypernove sme si dali fajnové raňajky, zašli do AI a chvíľu špekulovali, čo ďalej. Miesta už bolo všade plno, mnoho fanov v noci odišlo domov (hlavne nitrianska mládež), a aj organizátori pomaly ale iste začínali baliť fidlátka a zahľadáť stopy. Objavil som v kúte ukrytý PC s pripojením na Internet a hodinku četoval. Nakoniec som sa však predsa len zdvihol a išiel hľadať partiu. Našiel som ich v S3 ako počúvajú prednášku Aleša Svobodu o akejsi LARP hre na duchov. Bolo to veselé rozprávanie, ale nedopočúvali sme do konca. Museli sme sa poberať.

V súvislosti s MHD by sa Nitra mala radšej volať Chaos pod Zoborom. Existujú totiž tri verzie cestovného poriadku, každá iná. Jedna je na internete, druhá je knižočka, ktorú nám požičali na recepcii hotela a tretia sú tabuľky na zastávkach. Nakoniec sa táto tretia ukázala ako správna. Našťastie sme si dali istú časovú rezervu, takže sme všetko stíhali. Čakajúc na zastávke sa naša partia rozrástla – pridali sa k nám Libor Hofmeister, ktorý mal s nami kus spoločnej cesty: do Šurian. Odtiaľ mu išiel rýchlik do Košíc. Nakúpili sme si lístky, nasucho sa naobedovali na lavičke na peróne, dopili zásoby piva a prekúreným, neklimatizovaným osobáčikom sa presunuli do NZ (Jožko Hučka a Libor vystúpili v Šuranoch). Gondola nás porozvážala domov a to ostatné je už iný príbeh.

Pravdu povediac, neviem či som zahrnul do tohto článku všetko, čo som na Parcone v Nitre zažil, videl a počul. Bolo toho toľko, že sa mi ani všetko neuložilo v pamäti. Ale to najdôležitejšie som si zapamätal. A som si istý, že nitriansky Parcon si budem pamätať poriadne dlho.

Andy

PARCON PO DESIATICH ROKOCH.....

Prvý Parcon som absolvovala v r. 1997 v Spišskej Novej Vsi a druhý som prežila teraz v Nitre. Ubehlo medzitým 10 rokov, je to kus „časopriestoru“ v živote človeka a tak som sa neubránila porovnávaniam, aké to bolo pred 10-timi rokmi a aké to bolo teraz. Pamätám si na to obrovské nadšenie s akým som sa chystala na svoj prvý con, sedela som na besedách a prednáškach, vnímala všetko otvorenými očami a ušami (a to doslovne), proste všetko bolo také nové a úžasné. Som fanúšikom sci-fi už od školských lavíc, vyrástla som na príbehoch od Verneho, Žarnayho, Feketeho, bratov Strugackých, Asimova a ďalších autorov, ktorých diela sa v tom období vydávali. Bola to hlavne literatúra, a troška film – naše a sovietske.

Medzitým sa ale sci-fi žáner rozrástol do omnoho väčších rozmerov a pojal nové prúdy, ktoré súvisia hlavne s rozvojom techniky.

Prvý rozdiel, ktorý bol očividný, bola prítomná technika, zastúpenie hráčov všetkého druhu (od PC po karty) bol značný. Zaujala ma grafika hier novej generácie, je úžasné čo dokáže počítačová animácia a čo všetko musí ovládať hráč, aby ich hral (od príslušných „tlačidiel“ až po nestratenia prehľadu o tom aké znalosti a zručnosti počas hry získal).

Druhý rozdiel bol v celkovom zameraní Parconu. Myslím, že bolo symbolické, že na tohtoročnom Parcone bolo cítiť viac fantasy ako sci-fi, lebo sa konal v Nitre, na mieste, kde história človeka a jeho dejín beží nepretržite už tisícky rokov. Bolo to cítiť z počtu tém spojených s históriou, najmä slovanskou.

To, čo ale zostalo rovnaké sú zaujímavé témy, priatelia, pohoda a zábava.

Nakoľko nevlastným „časozvrat“ nebolo možné fyzicky absolvovať všetko čo ma zaujalo, zase som musela hádzať „kockami“ a vyberať si, čo bolo niekedy veľmi ťažké, ale čo naopak slúži organizátorom ku cti, lebo pripravili veľa zaujímavých tém. Určite budem spomínať na besedu s Dvořákom, na conaniádu prezentovanú Nalimom Lidochazom, Kanturkove čítanie z novej knižky, porovnávanie šermu „ozajstného“ so šermom „filmovým“, páčila sa mi prednáška o Keltoch, kúzelník, ktorý tak vtipne okorenil vyhlásenia súťaží, história zrodenia Draculy, témy týkajúce sa sveta Stargate a Bablylonu 5. Pre mňa tieto svety – ako aj ďalšie napr. Star Wars, Star Trek, Nadácia a iné – sú to, čo si predstavujem pod pojmom sci-fi.- prostredníctvom príbehov dotýkať sa hviezd a tajomného vesmíru. Priniesla som si domov knižku, ktorú som chcela a ešte pár ďalších neplánovaných.

A čo je podstatné, zostalo to nadšenie chystania sa a prežívania atmosféry fandomu na mieste. Veľké plus bolo v tom, že sa ho z nášho klubu zúčastnilo viac členov, celkovo nás bolo osem vrátane môjho syna Jarka. Naša spoločná fotka preto bude pamätná a iste zaujme čestné miesto v našej kronike. Zostali aj „izbové párty“ – príležitosť pre človeka stráviť pár chvíľ s priateľmi a vymieňať si názory a znalosti v témach, ktoré nás na Parcone oslovili, alebo len tak sa zabaviť a zasmiať sa.

A čo na záver? Môj prvý Parcon zostáva pamätný, môj druhý Parcon zostáva pamätný. Ako dobre že sú takto „trafení ľudia“, ktorí sa vedú stretávať, podeliť sa o znalosti, vedomosti a pritom sa aj zabaviť.

fany eva

PRÁZDNINOVÉ DVD-čka

VOJNA SVETOV – film natočený na motívy klasickej knihy G.H.Wellsa, ibaže dejovo prenesený na začiatok 21. storočia. Dramatický príbeh rodiny žeriavnika Raya, ktorá sa dostane do stredu udalostí spôsobených inváziou mimozemšťanov, ktorí nie sú ani trochu priateľskí...

USA, 2005, cca 120 min., rež. Steven Spielberg, hl.úl. Tom Cruise, Dakota Fanning, Miranda Otto, ...

RESIDENT EVIL 2: APOKALYPSA - film je voľným pokračovaním takmer kultovej snímky z roku 2003, ale jej kvality nedosahuje ani náznakom. Diváci sa opäť stretnú s Alice, vojačkou, ktorej sa podarilo utiecť z podzemného laboratória firmy Umbrella. Zombíci z prvej časti sa však z labáku dostanú na povrch a v meste RaccoonCity začína masakra...kto ju prežije? Hádajte!!!

USA, 2004, 94 min., rež.: Alexander Witt, hl.úl.: Mila Jovovich, Siena Guillory, Oded Fehr, Jared Harris, ...

APOCALYPTO – Zaujímavo natočený film (aj sa nedá povedať, že by to bolo priamo sci-fi či fantasy) odohrávajúci sa v prostredí stredoamerických indiánov. Drastický, až naturalistický príbeh mladého lovca meno Jaguar Paw, ktorý sa dostane do zajatia krvilačných Mayov, utečie a vráti sa do rodnej dediny, aby tam zachránil svoju rodinu. Cestou zlikviduje svojich prenasledovateľov. Akurát mi nie je jasné, prečo sa jedná o Mayov? V závere filmu totiž pristanú pri pobreží španielske lode, lenže v tom čase už Mayovia predsa dávno neexistovali. Zaujímavosťou bolo, že celý film bol natočený v jazyku blízkom starej mayštine a nikde na svete nebol preložený ani zdabovaný. Všade sa hral s titulkami.

USA, 2006, 130 min., rež. Mel Gibson, hl.úl.: Rudy Youngblood, Dalia Hernandez, Mayra Serbulo, Gerardo Taracena, ...

ERAGON - dráčkárska fantasy, o ktorej sa však už vo fanzine dosť napísalo, takže sa nebudem zbytočne opakovať.

USA, 2006, 130 min., rež. Stefen Fangmeier, hl.úl. Edward Speleers, Siena Guillory, Jeremy Irons, John Malkovich, Robert Carlyle...a Safira.

PIKNICON 2007 – PART ONE

Tohtoročný prvý Piknicon sme pripravovali trochu narýchlo. Mohol za to hlavne fakt, že celý júnový klub bol o týždeň posunutý kvôli Parconu. Ale aj tak som ešte stihol ako-tak v termíne rozoslať a poroznášať pozvánky. No, nie vždy naň prídu všetci, ale tento rok bola účasť až napodiv vysoká – na piknikovisku na Čerešňovej ulici sa nás za poobedie vystriedalo 29 humanoidov (neviem, či je dôležité všetkých menovať) rôznych vekov i pohlaví, plus dvaja psi.

Prvý problém bol s ohniskom. Deň pred predtým sa práve na našom mieste konala tradičná vatra zvrchovanosti a ohnisko bolo totálne plné, navyše ešte telo. Miloš Vojtek musel z domu doniesť lopatku a trochu ho vyhrabať. Potom bol problém s drevom. Matičiari žiadne nenechali, tak sme ho museli ísť zháňať za hrádzu. Našťastie, tam ho bolo dosť, niečo sme tiež nalámali zo schnúcej vrby pri ohnisku, takže nakoniec ho bolo na celé poobedie.

Hlavný program si tentoraz vzali na starosť Konkolovci. Zorganizovali kameňometnú súťaž, t.j. súťaž v triafaní pivových plechoviek kameňmi. Popisovať tu celé pravidlá nebudem, boli však trochu predmetom sporov, ale nakoniec sa súťaž uskutočnila. V prvom kole sme toho veľa netrafili, ale v druhom kole, do ktorého postúpili tri dvojice to už bolo lepšie. Jarko Seko ich zhodil najviac a spolu s mamou súťaž vyhrali. Dostali putovný pohár a dva monoplomy – čo spolu dávalo jeden diplom. O rok pohár prinesú a bude sa oň znovu súťažiť, ale možno sa trochu zmenia pravidlá.

Po hádzaní kamienkov začal Miloš organizovať futbalový zápas. Prvý bol len taký rozvíčovací, ale v druhom sa už išlo naplno. Stretli sa v ňom dve ozaj vyrovnané

mužstvá a skončil 1:0. Ten jediný nešťastný gól som dostal ja, ale tá strela Štefiho Procházku bola nechytateľná. Navyše mi clonili a zavádzali obrancovia, takže som loptu nevidel.

No, športovať sa nechcelo každému. Viacerí sa úspešne vyhýbali akejkolvek pohybovej aktivite a len tak posedávali a oddychovali v chládku, kecali, jedli a popíjali, čo napokon v takej horúčave ani nebolo zlé. Tiež som občas zapadol na svoju stoličku a vegetoval. Akurát som si dobre zanaďoval, že som zabudol zaktivizovať chladiacu fľašku a teplé pivo nie je to pravé. To studené došlo veľmi rýchlo, takže som sa obetoval, nasadol na bicykel a zo supermarketu som doniesol za dve tašky piva a kofoly.

K volejbalu sme sa tento rok akosi neodhodlali, zato nečakaný úspech zožal Milošov frisbee – lietajúci tanier. Postupne, spontánne sme urobili veľký kruh (obvod si netrúfnem odhadnúť) a hádzali si tanier jeden druhému po obvode. No, niektorým to išlo lepšie, niektorým horšie, ale vydržali sme pritom skoro dve hodiny a napokon sme dosiahli to, že tanier lietal dokolečka bez toho, aby spadol na zem. Akurát som bol z toho na druhý deň mierne grogy. Chytať tanier „hodený“ Belkom nebolo nič jednoduché, lietal všade, len nie tam kde mal. Aspoň spočiatku, neskôr sa výrazne zlepšil.

Hrať frisbee po tme je však dosť ťažké, a tak sme to radšej zabalili. Evka zavelila odchod do pivárne Na kurtoch a tam sme to uzavreli definitívne pri dobre chladenom čiernom pive a kofole. O jedenástej však už Urminských deti nevládali ani pozerať na svet, a tak Belko naložil celú rodinu do auta a zaviezol do Komoče, čím sa partia definitívne rozpadla. Doma som si dal sprchu, zaľahol ale bol som dosť nadupaný zážitkami, takže som toho veľa nenaspal. V nedeľu som si to však vynahradil – prespal som skoro pol dňa.

Andy

PIKNICON 2007 – PART TWO

No, porovnávať prvý a druhý Piknicon by bolo ako porovnávať jablká a zemiaky. Čiže veľmi ťažko! Takže len v skratke. Druhý Piknicon sa vôbec nevydaril, hlavne nie čo do počtu prítomných. Dokopy sa nás zišlo 8 statočných humanoidov, čo nebola ani tretina z júlového pikniku, hoci každý dostal pozvánku a nemohol sa vyhovárať, že nebol informovaný. Jednoznačne na tom malo zásluhu počasie. Sivé oblaky pokrývajúce celú oblohu síce stále hrozili dažďom (pršalo aj v noci na sobotu), ale nakoniec nepadla ani kvapka. V klube v piatok večer sme sa jasne dohodli, že ak pršať nebude, tak sa piknik koná. Ale väčšine členov (česť výnimkám) nenapadlo ani len zavolať, či sa niečo robí alebo nie. Ktosi dokonca začal šíriť „poplašnú správu“, že piknik je zrušený, pretože ktosi iný vraj povedal, že bude pršať!!! Problémy boli aj s ohňom – nie a nie sa rozhorieť. Ale potom si ho vzal do parády Janko Kuzma, využil svoje trampske skúsenosti a po chvíli sa ohník pekne rozblčal.

Trochu nám to vzalo náladu, ale napokon sme to ustáli a bavili sa až do odchodu. Opäť mal hlavné slovo Milošov frisbee a zalietal si teda poriadne. A aj lepšie ako minule. Chalanom sa dokonca podarilo urobiť päť kompletných kôl, a neskôr dokonca jedenásť (ale to si hádzali len traja).

Odchádzali sme tiež o čosi skôr ako minule, zapadli do pivárne na Kurtoch a nejakú hodinku ešte pokecali pri chladenom. Ale to už bolo len také nejaké silené.

Čo napísať na záver? Nič! Zbytočné sú všetky výhovorky či „objektívne príčiny“. Skôr subjektívne, ale tie musí hľadať každý sám v sebe.

Andy

AKO OD POČIATKU NARASTALA MOC MAYSKEHO NÁRODA

Od samých prvých ľudí vymiesených z kukurice o živých božským dychom odvodzovalo si svoj pôvod až sedem veľkých kmeňov. Obsadili hory a doliny a ich sláva sa onedlho šírila všade po svete. Lenže niektoré kmene nechceli pokorne skloniť hlavy a otvoriť náruč pred mocnými bohmi, ani pred Točilom-Daždívm, Avuilíšom-Rozsievacom a Chakaviucom-Dymiacim Vrchom. Napokon sami bohovia videli, že je čas ukázať vzdorným kmeňom svoju moc. Preto raz prehovoril mocný Točil k svojim verným:

„Vedzte, že toto sú naše hory a naše doliny. A my patríme vám, preto sú i vaše. Naša sláva bude veľká a veľké bude i vaše potomstvo. Vám sa podrobia všetky kmene, lebo my vám pomôžeme. Postavte si mesto, opevnite si ho a my vám poradíme vo všetkom.“

Dozvedeli sa o tom viaceré kmene a dohovorili sa:

„Zmocníme sa bohov Točila, Avuilíša a Chakaviuca. Ak sú naozaj takí mocní, budú našimi bohmi, ale oni nás nesmú premôcť, aby nám nútili svoju vôľu.“

Ktorýsi náčelník na zhromaždení kmeňov potom dodal:

„Dozvedel som sa, že každý deň sa bohovia premenia na mládencov a kúpu sa v rieke. Ak sú to naozaj oni, zmocníme sa ich úskokom. Potom zabijeme ich služobníkov a bude pokoj.“

„Ale ako ich premôžeme?“ – zvolali niekoľkí jedným hlasom.

„Takto!“ – ozval sa ďalší kazik. – „Ľudia ich videli kúpať sa v rieke ako mládencov, preto pošleme za nimi tri dievčatá. Tri skutočne krásne dievčatá, aby sa im na prvý zapáčili. Keď sa potom budú s dievčatami zabávať, získavať si ich srdcia i dôkazy lásky, ľahko sa ich zmocníme.“

„Výborne!“ – súhlasili všetci.

Traja náčelníci priviedli tri mladé dievčatá, svoje vlastné dcéry – a boli naozaj krásne. Otcovia im pred všetkými zhromaždenými kázali:

„Choďte, dcéry, choďte si oprat' šaty na potok. A keď tam uvidíte troch mládencov, vyzlečte sa za kríkmi a dajte sa do roboty. Keď sa k vám mládenci pridajú, nehanbite sa ich, milo sa na nich usmejte. Ak sa vás opýtajú, kto ste, odpovedzte im, že ste dcéry pánov, a keď vás budú chcieť pobožkať, nebráňte sa im, ale žiadajte od nich zálohu lásky. Ak neposlúchnete, zaplatíte za to životom, lebo nám všetkým ide o životy. Ak prinesiete od mládencov vzácne dary, uspokojíte naše srdcia. Vráťte sa čím prv so zálohami lásky.“ – takýmito slovami poslali náčelníci dievčatá za bohmi.

Všetky tri dievčatá, jedna krajšia od druhej, poslušne išli k rieke, vyzliekli sa z krásnych šiat a prali si ich v čistej vode. Keď prišli traja bohovia na breh rieky, dievčatá sa ukrutne hanbili a boli by sa najradšej prepadli pod zem, no neodvážili sa ani pohnúť.

„Kto ste?“ – opýtal sa ich zarazený Točil. – „Čo vás priviedlo na breh našej rieky?“

Dievčence horko-ťažko vyjachtali:

„Poslali nás páni, kázali nám, aby sme trom mládencom, čo sem prídu, smelo pozreli do tváre, a keď sa im zapáčime, aby sme od nich žiadali zálohu lásky na dôkaz toho, že sme s nimi hovorili.“

Takto dievčatá prezradili všetko, preto bohovia nezatúžili po ich kráse, ale chceli sa pomstiť vzdorným pánom.

„Dobre!“ – prisvedčil Točil. – „Vďaka vám dáme dôkazy, že ste sa s nami smelo rozprávali a neschovali ste sa pred nami. Počkejte chvíľu.“

Potom bohovia zavolali svojich verných služobníkov a kázali im:

„Vezmite tri plášte a namaľujte na ne svoje znaky.“

Služobníci bohov sa hneď dali do maľovania. Na prvom plášti bol onedlho obraz jaguára, na druhom zas veľký orol a tretí pomalovali samými čmeliakmi a osami. Onedlho dali bohovia plášte pekným dievčatám a lúčili sa s nimi so slovami:

„Tu máte dôkazy, že sme sa spolu zhovárali, a že ste od nás nebočili. Odneste ich pánom a povedzte im, aby si plášte vyskúšali.“

Všetky dievčence sa úctivo poďakovali a ponáhľali sa nazad.

„Videli ste Tochilovu tvár?“ – vítal ich najstarší náčelník. Dievčatá prisvedčili a odovzdali náčelníkovi plášte. Všetci si mysleli, že majú troch bohov už v hrsti, keď pred nimi jagavými farbami zažiarili jaguára, orly, čmeliaky a osy. Páni hneď zatúžili obliecť si vzácne dary. Keď si najvyšší náčelník prehodil cez plecia jaguáří plášť, nič sa nestalo, ibaže mu ho mnohí závideli. Prehodil si aj orlí plášť a bolo mu v ňom dobre. Zvrátil sa sem i tam pred ostatnými a napokon si prehodil cez plecia aj tretí plášť. Vtom sa pustili do náčelníka čmeliaky a osy. Vyrojili sa, štípali všetkých do očí, vrhli sa im na nosy aj na ústa, na ruky a na nohy.

„Kto ich pochyťá?“ – nariekali všetci. – „Kto pochyťá čmeliaky a osy, čo sa tu vyrojili?“

Zrazu sa vzdorné kmene rozprchli na všetky strany a nikdy viac sa nezišli.

Po čase sa bohovia opäť prihovorili svojim verným. Nezažmurili ani oka, neoddychnu si ani chvíľu, kým si dobre nepremysleli, ako im zabezpečiť budúcnosť.

„Chodte!“ – znel príkaz bohov, keď sa medzi sebou poradili. – „Hľadajte odteraz najlepšie a najhlbšie prírodné studne s vodou vždy sladkou a čistou, okolo nich vyrúbte na kuse lesy a kríky, vyčistite zem ohňom a obrábajte ju. Nad studňou postavte vždy najprv chrám a okolo neho domy, združte sa do miest a začnite žiť znovu svorne a v mieri. Všetci vspolok štedrou rukou obetujte tým, ktorí vás viedli a vedú, radia vám, pomáhajú a žičia vám. Potom bude národ Mayov mocný. Kým sa budete držať týchto príkazov, dovedy sa nedozviete, čo je bieda a trápenie.“

Od tých čias sa rýchlo a čoraz ďalej šírila veľká moc a sláva mayského národa, ich mestá vyrastali do nevidanej krásy a ich chýr sa šírila po celom svete.

Prevzaté z knihy: CHMELOVÁ, Elena – Mýty a povesti vyspelých kultúr Južnej a Strednej Ameriky (1977) Spracoval: Janči Czuczor

...A EŠTE TROCHU HUMORU NA ZÁVER

V lietadle letia medveď, zajac a káčer. Odrazu káčer drgne do medveďa: „Medveď, naval' cigu!“ Maco sa nazlostí, ale dá mu cigaretu. Tomu to však nestačí a rýpe ďalej: „A čo takto pripáliť?“ Medveď už zúri, ale nakoniec mu pripáli. Vidí to zajac a pridá sa: „Héééj, maco, a mne nič?“ Na to sa už medveď rozzúri naplno a vyhodí oboch z lietadla. Ako tak padajú pýta sa káčer zajaca: „Zajac, a lietať vieš?“

„Niéééééé!!“

„Tak prečo rýpeš do medveďa?“

Do malého mesta na strednom Slovensku príde novinár. Na námestí zbadá cirkusový stan a pred ním veľký pútač s nápisom: NENECHAJTE SI UJSTĚ FANTASTICKÝ VÝKON BAČU JANA. Nedá mu to, kúpi si lístok, vojde dnu a vidí, že v prostriedku manéže stojí drevený stolík a na ňom tri vlašské orechy. Spoza opony vyjde starý bača Jano, príde k stolíku, rozopne si nohavice, vytiahne penis a rozmláti ním tie tri orechy. Diváci šalejú od nadšenia a milého baču vynesú na rukách.

O pätnásť rokov príde ten istý novinár do toho istého mesta a znovu zbadá na námestí ten istý cirkusový stan a ten istý pútač: NENECHAJTE SI UJSTĚ FANTASTICKÝ VÝKON BAČU JANA.

- *To nie je možné!* – pomyslí si novinár. – *Veď ten chlap už musí byť dávno po smrti.* – Ale nakoniec mu to nedá, kúpi si lístok, vojde do stanu a vidí, že v

prostriedku manéže stojí drevený stolík a na ňom tri kokosové orechy. Spoza opony vyjde staručký bača Jano, rozopne si nohavice, vytiahne penis a rozmláti ním tie tri kokosové orechy. Diváci šalejú.

Novinárovi to nedá, uteká do zákulisia aby s bačom urobil rozhovor.

„Pán bača! To je úžasné, to je jedinečné čo dokážete. Ale povedzte mi, prečo ste tie vlašské orechy vymenili za kokosové?“

„Jáááj!“ – hovorí bača. – „Viete mladý pán, posledné roky už horšie vidím!“

Pani učiteľka v materskej škôlke pomáha chlapčekovi s obúvaním topánočiek. Obaja tlačili, ťahali, ale stále sa do tých topánočiek nevedeli dostať. A keď sa im ti konečne podarilo a obaja si spotení sadli na lavičku, chlapček hovorí:

„Pani učiteľka, my sme dali topánočky naopak.“

Učiteľka sa pozrie a skutočne, topánočky boli obuté naopak. Zachovala pokoj, vyzula mu ich a znovu ich natiahli na nohy, tentoraz správnu topánočku na správnu nohu. Potom sa chlapček pozrie na nohy a hovorí:

„Ale toto nie sú moje topánočky.“

Učiteľka si zahryzla do jazyka, hoci mala chuť zarevať: „*A to si ty, hovädo, nevedel povedať skôr!*“, s námahou topánočky zase vyzula. Keď boli dolu chlapček hovorí:

„To sú topánočky môjho staršieho bračeka, ale mamička povedala, že teraz ich budem nosiť ja“.

Učiteľka už nevedela či sa smiať alebo plakať a znovu pomohla chlapčekovi obuť topánočky. Keď mu nakoniec pomáhala aj do kabátika opýtala sa:

„A kde máš rukavičky?“

Chlapček odpovie:

„Rukavičky mám schované v topánočkách.“

Súdny proces s učiteľkou začne na budúci mesiac....

ORION 52 (október 2007)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka

Hlavné nám. 10

940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993

E-mail: ondrej.trepac@gmail.com

Sponzorsky rozmnožila Mgr. Dagmar MEHEŠOVÁ – buď jej za to vrelá vďaka